

Első Fejezet

Már azelőtt fájni kezdtek a karjai, mielőtt teljesen kivilágosodott volna. A széntelep kora hajnalban megtelt mozgással, a talajt kaparászó lapátok hangjának szünni nem akaró üteme, a nehéz bakancsok és csizmák csikorgása a törmelékes talajon, a gőzgépek sziszegése töltötte meg a gyárat, ami energiával látta el Ascot városát.

Aphra egy ideje már megszokásból dolgozott: emel, borít, feltör, seper, és újra emel, borít, feltör, seper. Az ujjai zsibbadtak, nem csak a megterheléstől, de a kora tavaszi reggelekre jellemző csípős hidegtől is, és ezt könnyebb volt elviselnie, ha nem gondolkozott túl sokat azon, amit csinál. Rég nem próbálta meg letörölni az arcáról a port. Szinte beette magát a bőrébe, a mocsok nem csak a kesztyűje alá férközött be, de a szőke haját is majdnem feketére festette tincsekben, és minden egyes levegővételével érezte a szájpadrására tapadni az apró szemű törmeléket.

Valaki kiáltott nem messze, a műszakvezető szinte ugatta az új utasításokat, de Aphra próbálta meghúzni magát, és a saját feladatára koncentrálni, legalábbis, a mozdulataival.

A gondolatai egészen máshol jártak. Azon tűnődött, hogy mennyi idő múlva kezdődhet a következő pihenője. Az ebédszünetre még gondolni sem mert, bár az sem tűnt annyira messzinek, legalábbis ahhoz képest, amikor ma hajnalban, öt körül felébredt. A megterhelő munka és vele járó, még inkább súlyos körülmények mellett az a fél óra, amit evésre és pihenésre szántak a munkásoknak, talán olyannak tűnhetett, mint halottnak a csók, de a ritka, öt perces rövid szünetek mellett mindig megváltásnak tűnt.

Fél óra lapátolás, öt perc szünet.

Telt az idő. A gép, ami a telep mellett magasodó gyárépület belsejébe hömpölygő futószalagot éltette, hangosan felsüvített a távozó gőztől, Aphra azonban buzgón lapátolta a szenet. Hét szüneten túl volt, ami azt jelentette, hogy hamarosan tíz óra volt, és ez a délelőtti hosszú szünet ígéretével kecsegtetett. Ez se volt több, mint tíz perc, de legalább volt ideje kirázni a kesztyűjéből és a bakancsából a törmeléket. Eleinte ilyenkor leült, és megpróbálta összeszedni magát, ám a tőle tapasztaltabbaktól hamar megtanulta, hogy ez sohasem bizonyult kifizetődőnek. Akármennyire jól esett sajgó izmainak egy pár percnyi nyugalom, annál fájdalmasabb volt újra ellöknie magát a két deszkától, amit rekeszekre támasztottak le, amolyan mondvacsínált padként. Nem, mostanra megtanulta, hogy ha nem akart idő előtt kifulladásra, akkor ezt a tíz percet arra használta, hogy elsétált az udvar másik végébe egy korty vízért.

– Mehetsz Benks, átveszem – kocogtatta meg a vállát a váltótársa, a bajszos Billy Javall, Aphra pedig hangosan kifújta a levegőt. Nem kellett kétszer kérnie, gondolkodás nélkül adta át a lapátot a tőle sokkal nagyobb férfinak, és sarkon fordult, hogy remegő lábakkal lesiessen a lépcsőn.

– Tíz perc, és a szortírozónál akarlak látni, Benks.

A műszakvezető, Robert Redkins hangja mindig késként hatolt a tudatába. Rettegett tőle. Nem mintha a férfi valaha is ütlegelni merte volna, mint időnként a többi munkást. Az apja részeges volt talán, de Ascotban a fiatalabb elbocsájtott csendőröket is félték, nemhogy azokat, akiket a kicsapásuk előtt még tisztelet is övezett a városban. Ennyit legalább köszönhetett az apjának, ha az utóbbi időben mást nem is.

Nem, Redkins műszakvezető haragját egészen más miatt próbálta elkerülni minden áron. A többi munkás talán még ki is nevette volna, ha megtudják, hogy az őket egészen gyakran érő fizikai konfrontáció helyett Aphra jobban tartott a férfi szavaitól, mint bármi mástól. A velőig hatoló megjegyzések, a gondosan válogatott, személyre szabott szitkok, amelyek a férfit jellemezték, a legváratlanabb helyzetekben szaladtak ki a nyelvéből, és kivétel nélkül hetekig tartó, éber éjszakákat okoztak a lánynak.

Gyors léptekkel hagyta maga mögött az emelvényt, hogy a lehető leghamarabb juthasson el az udvar legtávolabbi sarkába, ahol a magas fakerítés mentén egy hordóban tiszta ivóvíz, és egy rozoga asztalon néhány száraz zsemle várta a szerencséseket, akik a szünetüket tölthették. Levette a kesztyűjét, és megfogta az egyik kissé szénporos bádoggal bögrét, aztán leemelte a hordó tetejét, hogy meríthessen egy kis vizet. Hideg volt, hidegebb, mint ami jól esett volna órákig tartó robotolás után, de az első kortyot amúgy sem arra használta, hogy a szomszját oltsa. A szájpaddlására és nyelvére tapadt szén legkorábban két öblítés után hagyta el annyira a száját, hogy miután egy pár korty víz után eljutott a szikkadt zsemléig, csak az ajkaira ragadt por festette azt némileg feketére, mikor beleharapott.

Ó, és milyen finomnak érezte azokat a száraz pékárukat minden alkalommal, amikor rágni kezdte. Valami teljesen másra emlékeztette. Egyszerűbb időkre, amikor még nem azon kellett aggódnia, hogy hogyan fog elég pénzt összeszedni, hogy ne maradjanak szégyenben a nagybátyja és a családja előtt, akiknél jelenleg laktak. A másnapos zsemle íze persze semmiben sem hasonlított a kenyerekre, amiket az édesanyja sütött. Mégis, a mindennapi monoton erőpazarlás mellett, amit csinált, mindig azokra a távolinak tűnő, szinte álomszerű időkre emlékezett ilyenkor, amikor még volt anyja.

Egy gép ismét hangosan felnyögött a gőztől, miközben az azt éltető kazán buzgón pöfékelte a fekete füstöt az ég felé, Aphra pedig keserűen nyelt egyet. Ha azt nézte, hogy hol

és mennyi időt töltött a napjából, a széngyár inkább volt az otthona, mint a Foy család gondosan rendben tartott kis rezidenciája. Reggel hattól este hatig itt szakadt bele a munkába, hogy utána otthon igyekezzen csillapítani a kedélyeket némi házimunkával, már amennyit Hassie néni hagyott neki. Ha az apját ismét elutasították egy állásinterjú után, vagy kiábrándítóan kevés pénzt tudott hazahozni, hiába az egész napos megterhelés, Aphra nehezen ült le vacsorázni. Úgy érezte, mintha az unokahúgai szájából venné ki az ételt, még akkor is, ha ő maga megdolgozott érte.

Sóhajtvá nézett szét az udvaron. Nem volt nagy, de annál több munkás fért el rajta, többnyire férfiak, és csak pár olyan szerencsétlen nő, mint ő, akik a széngyár viszonylag magasnak számító fizetésére voltak utalva.

Viszonylag magas... Mihez képest, ugyebár, mert ugyanennyit biztosan nem keresett volna azzal, ha bekönyörgi magát valamelyik boltba árusnak, vagy ruhákat varr a textilgyárban. Abba mondjuk többször belegondolt, hogy talán akkor több ideje maradna arra, hogy élje az életét, de így is nehéz szívvel ült le az asztalhoz esténként. Fele ennyi fizetéssel inkább koplalna is talán.

A széngyár Ascot forgalmas kisvárosának a szélén helyezkedett el, és közvetlen összeköttetésben volt a vasúttal, hogy a közeli hegyek bányáiból származó szenet minél könnyebben tudják eljuttatni a gyárba. Minden második nap érkezett új szállítmány, melyet egyszerűen beöntöttek a teherkocsikról az udvarba, egy fa emelvény mellé. A rakások majdnem akkorák voltak, mint a két és fél méter magas deszkakerítés, ami a telepet körbevette, Aphra pedig tisztán emlékezett, amikor az első napján meglátta a hatalmas, szinte hegyként magasodó szénkupacokat. Tátott szájjal nézte, mennyi munkájuk lesz a hétre. Aztán persze jól kinevették, mikor a tudtára adták, hogy nem, ez bizony kétnapnyi adag munka lesz.

Ő mindig az emelvényen kezdte a napot. Az itt dolgozók feladata egyszerű volt, lapátolni a kupacokból, feltörni a túl nagy darabokat, majd egy jól irányzott mozdulattal leseperni az egészet a következő állomásra. A szortírozók itt válogatták ki a megfelelő méretű szeneket, visszadobták az emelvényre, ha valamelyik darab még mindig túl nagy volt, és kidobták a véletlenül ott maradt földdarabokat vagy egyéb hulladékot. A megtisztított szenet rekeszekbe dobták, amiket aztán egy újabb adag munkás felpakolt a futószalagra, hogy a gyárban kezdjenek vele, amit akarnak: az már nem a kinti telepen dolgozók feladata volt.

A munka négy órás váltásokban zajlott, hogy mindenki, minden pozícióban dolgozzon azon a napon. Aphra a lapátolás után, mondhatni pihenésként szortírozott, aztán pakolta a megrakott rekeszeket a futószalagra. Általában a szünetekkel igyekezett mérni az időt, illetve a feladatokkal. A lapátolás azt jelentette, hogy még sok van hátra. A szortírozás szinte lazítás

volt, a karjainak és a derekának legalábbis mindenképpen. A lábai elgémberedtek a sok egy helyben állásban, de már azt jelentette, hogy nincs messze a déli ebédszünet. Akkor egy fél órára szinte megállt az élet, és mindenki egyként ült le elfogyasztani mindazt a keveset, amit ennyi idő alatt a gyomrába tud juttatni. Még két óra szortírozás, és aztán a pakolás... Nos, erre szeretett nem gondolni általában, főleg nem a napja elején, amikor még csak az első hosszabb szüneténél tartott.

Mire eljött a várva várt ebédidő, a gyomra már hangosan korgott, ezt mondjuk senki sem hallotta, mert a gőzgépek folyamatos pöfékelése és a lapátok hangja mindent elnyomott az udvarban. Amint megszólalt a szünetet jelző csengő, szinte az egész telep egyként lélegzett fel.

Aphra mély levegőt véve törölte le az izzadsággal elegyedett szemet a homlokáról, és elindult, hogy megszerezze az udvar bejárata mellett felállított sátorból a szendvicseit. A legtöbben hoztak magukkal ebédet, néhányan pedig a vonatsínek túloldalán lévő pékségbe indultak ilyenkor, hogy az oda úton jól elmondják a véleményüket egymásnak az adott műszakvezetőről, a politikai helyzetről, vagy éppen a olyan fontos társadalmi témákról, mint hogy vajon mennyi esélyük van az általuk megcélzott pékárukat áruló létesítmény csinos árusánál.

Ugyan neki is volt véleménye mindezekről, azt általában megtartotta magának. Na jó, a péklányról lehet, hogy nem túl sok gondolata volt, talán azon kívül, hogy túl fiatalnak tűnt ahhoz, hogy középkorú férfiak méregessék a pult másik oldaláról. Nem utálta a munkatársait, de néha valóban elgondolkozott rajta, hogy mit keres itt pontosan. Emlékezett, mennyire nem érezte magát itt biztonságban az első napjain. Nem sok nő fordult meg a szénudvarban, még kevesebb fiatal lány, és annál kevesebb maradt itt néhány hónapnál tovább. Így hát, nem kifejezetten volt váratlan fordulat, hogy az elején minden szem rászegeződött. Ebben azonban nem volt semmi hízelgő, és ezt Aphra is tudta pontosan.

Így hát, javarészt, ha ebédidőre került a sor, megpróbálta meghúzni magát valamelyik sarokban, vagy esetleg épp olyan helyen, ami számára biztonságos személyek látóterén belül volt. Volt benne valami ironikus, hogy ezen személyek egyike épp Robert Redkins műszakvezető volt. A férfi eleve ellenezte, hogy nők dolgozzanak a szénudvarban, szerinte ez a fajta haladó gondolkodásnak nevezett tévhit csak akadályozta a valamire való férfiakat az őszinte munkában. Aphrának erről is volt véleménye, de ezt végképp meg szeretne volna inkább tartani magának, pláne a felettesével szemben.

Ahogy ott ült, az éppen szintén ebédelő műszakvezetője sátra előtt, egyre hangosodó zajra lett figyelmes. A gőzgépek most nem pöfékeltek, és az utcáról jövő patakopogást és általános

hangokat valami más váltotta fel. Először nem is tudta megfogalmazni, mit hall, de ahogy mindenki fülelni kezdett, rájött, hogy valaki emelt hangon kiabál, és lovak közelednek.

A szénudvar lassan csendes sutyorgásba kezdett, és többen felálltak, hogy kinézhessenek a magas deszkakerítés kapuján. Aphra sajnos lassan határozta el magát, végül is őt is érdekelte, minek szól a felhajtás, a kapuhoz sajnos most már nem fért oda. Azonban egy mondat, amit az egyre közeledő kiáltások közepette elcsípett...

– A törhetetlenek, a rettenthetetlenek, a hajdani Theobald Rephlix méltán híres kompániája!

...mindent felülírt benne. Majdnem eldobta a szendvicsét a kezéből, úgy tette le a csupasz padra maga mellett, és látva, hogy a kapun esélytelen, hogy kinézzen, más megoldás után nézett. Hirtelen ötlettől vezérelve, nem sokat gondolkozva iramodott az egyik szénrakás felé, és bár kétszer is majdnem hasra vágódott, ahogy a szén szinte folyadékként akart elhőmpölyögni a lábai alól, semmi sem állíthatta meg, hogy a deszkakerítésben megkapaszkodva elérje a domb csúcsát.

És akkor meglátta őket.

Nem érdekelték a díszesen felszerszámozott lovak, vagy a hátukon ülő minden bizonytalanul daliás férfiak – ugyan, ki figyelte azt most? –, sem a tömeg, ami őket követte. Az elől lovagló, meglehetősen hangos férfi hangja is azért nem vészett el a számára érdektelenné vált részletek között, mert nagyon is fontos dolgokról kiabált.

– Az ég mesterei, a határaink őrzői, a bátorság és a vasakarat élő példái!

A két sárkány olyan természetességgel lépkedett a macskaköves úton, a dicshimnusz és az ámulat keresztüzében, mintha erre teremteték volna őket. Hosszú, elegáns nyakuk akár a hattyúé, izmos testükön csak úgy feszültek hevederek, a déli halovány napfényben gyémántként csillogtak kecses fejükön a kantárt tartó fémkarikák.

– Nem sújtja őket uralkodók vagy zsarnokok akarata, nem veri őket láncra egy gyöngeszív sem!

Aphra mellkasa összeszorult, ahogy a sárkánylovakok egyre közelebb értek a fehér lovakat követve. Úgy érezte, ennél gyönyörűbbet talán még nem is látott. Nem ez volt az első alkalom, hogy sárkánnyal találkozott, de kétségkívül volt valami természetfeletti könnyedség abban, ahogy peckesen, büszkén követték a konferálást, mintha az állatok maguk is reagáltak volna a férfi minden szavára.

– Egyedül a dicsőség és kötelességtudat hívja őket csatába!

És ahogy elég közel értek ahhoz, hogy Aphra tisztán lássa a lovasokat is a sárkányok hátán, a meghatottság mellé valami más érzés is beférkőzött a szívébe.

– Kezük alatt megszelídül a fenevad is, melyen ülnek, s ketten úgy formálják sorsukat, ahogy mások csak álmodnak róla!

Irigység.

Ó, mennyit álmodott ő róla, hogy sárkánylovas lehessen. Az első pillanattól kezdve, amikor alig néhány évesen, még az anyja karjaiban meglátta azt a fényesen ragyogó, hatalmas aranysárkányt azon a forró nyári napon. Családi pikniket tartottak a nagy tónál, ami Ascottól alig egy órányira volt. Ez még egy boldog idő volt, az anyja élt, az apja még önérzetes csendőr volt, és az alkohol pusztá gondolatát is elutasította. Aphra azon kapta magát, hogy hirtelen árnyék borult mindenre, majd a következő pillanatban tőlük alig tíz méterre, mint valami jelenés, lassan leereszkedett a sárkány.

Még mindig élénken emlékezett rá, ahogy az anyja jobban magához szorította, majd nevetve integetett az állat felé. Aphra csak akkor vette észre a nyeret, és az abban ülő alakot, aki kedélyesen integetett vissza, amíg a hatalmas, aranyló sárkány a szomját oltotta a tóból.

Ezek a sárkányok nem voltak olyan nagyok, mint amilyen az emlékeiben élő, és arany helyett fehérek voltak, sötét szárnyakkal, de nem nyugőzték le őt kevésbé. Azt is azonnal tudta, milyen sárkányokat lát: sziklaugrók voltak, büszkék, ez már azon is látszódtott, ahogy vonultak a köznép előtt. Lovasaik, úgy mint a sárkányok, kihúzták magukat, és sejtelmes mosollyal figyelték az őket körülvevőket. Lazán fogták a gyeplőt, nem volt rá semmi szükség, hogy fékezzék a sárkányaikat. Láthatóan jól idomított, kezes jószágok voltak – legalábbis, addig mindenképpen, amíg a lovasaik mást nem mondanak.

A tekintete összetalálkozott az egyik lovassal, egy nővel.

Aphra szíve a torkában dobogott, egyrészt az izgalomtól, másrészt a keserű gondolatoktól, amik a látvánnyal egy időben kúsztak elő a lelkéből.

Szép volt, magas, büszke és magabiztos, minden, ami ő nem.

Neki is ott kellene ülnie egy ilyen állaton, vagy legalább a lovakon ott előttük, nem pedig egy rohadt szénudvarban tengetni a napjait, még össze nem esik a végkimerüléstől.

– ...és te! Igen, te ott a tömegben!

Ez tulajdonképpen szólhatott volna neki is, mert bár a konferálást végző férfi rámutatott valakire a szénudvar előtt elhaladva, a tekintete azonnal tovább is siklott a szemközti pékség előtt básméskodók egyikére.

– Vagy te ott! Mit gondolsz, elég erős vagy? Gondolod, megállnád a helyed? Akkor lépj előre, és foglalj el a helyed a legendák között!

A világ újra elhalkulni látszott Aphra számára, mert bár az imént az őt gúzsba kötő gondolatai kellőképpen elterelték a figyelmét, a férfi szavai egy lelke eltemetett felét szólították most meg.

– Az ég nem vár a gyávákra! Csak a bátrak szerezhetnek nyerget, és csak a méltók hívhatják magukat sárkánylovasnak. Dicsőség, gazdagság és nagyság: te szárnyalni fogsz, vagy a porban maradsz?

Hőhullám úszott végig rajta, és hirtelen nem tudta, hogy újra bekapcsolták-e gőzgépeket, vagy a sárkányok pusztája jelenléte járt ekkora melegséggel. A levegőben volt valami nehéz és száraz, érezte az égő szén, a frissen olajozott bőrnyergek és szerszámok szagát keveredni. A sárkányok karmai halkán ugyan halkán kopogtak a macskakövön, de a tömeg sutyorgása, a férfi rikkantásai és a lovak patájának zaja mellett is tisztán hallani lehetett őket.

Aphra mostanra már alig vette észre a körülötte lévőket. Minden elhalványult a szívverése mellett, ahogy látta elhaladni a szeme előtt a sárkányokat. Még figyelte, ahogy a felszerelésen, az egyenruhákon megcsillan a nap, a lovasok pedig továbbra is úgy ültek a nyeregben, mintha oda születtek volna.

Nyelt egy nagyot, és az ujjai olyan erővel szorították a deszkákat, hogy azt hitte, kis híján eltörnek – az ujjai, de talán a kerítés is.

Örültségnek tűnt. Ahogy az is, amikor azon a végzetes napon, amikor az apja elkártyázta a maradék pénzüket, sőt, a házukat is... Az is örültségnek tűnt, hogy majd tizenhét évesen fogja magát, a nyakába veszi a várost, és visszafizeti az adósságukat. Azzal talán még nem végzett, de már elindult az úton.

És mégis...

– Benks, ha nem jössz le most azonnal, hazaküldelek, és a holnapi béredet is azoknak adom, akik tisztességes munkát végeznek!

Aphra meglepetten nézett a hang irányába, és egy pillanatra nem kapott levegőt, amikor a tekintete összetalálkozott a műszakvezetőjével. A férfi csípőre tett kézzel, igen morcos arckifejezéssel vizslatta őt, ahogy a szénkupac tetején állt. A lány szemei némileg lentebb vándoroltak, így hamarosan azt is megállapította, hogy bizony, ahogy felmászott a dombra, ügyetlenül szétszórta a szenet. Nem is kicsit.

– Elnézést – csendben elismerte inkább a bűnét, esze ágában sem volt vitatkozni a felettesével. Ha nem is a saját bőrén, de már rég megtanulta, hogy abból bizony semmi jó sem származik.

Megadóan sétált vissza a padon felejtett szendvicséhez, a szíve azonban továbbra is gyorsan kalapált. Még sohasem mosták át egyszerre a remény és a kétségbeesett, beletörődött

keserűség hullámai, pláne nem ennyire gyors váltakozásban. Bár újra a szénudvar ölelésében találta magát, és a felvonulás hangjai is egyre távolodtak tőle, a gondolatai még messze jártak.

A munkatársai még a bejáratnál csoportosultak, és úgy tűnt, körbeállva néztek valamit. Aphra általában ilyenkor legfeljebb csak óvatosan kíváncsiskodott távolabbról – nem szerette magára vonni a többiek figyelmét, semmilyen tekintetben sem –, de a helyzetre való tekintettel, az érdeklődése minden gond nélkül felülkerekedett a szorongásán.

Ahogy közelebb ért, már azt is hallotta, miről van szó.

– 450 korona? Havonta?

– De hisz az majd' négyszerese a fizetésünknek!

– Hogyne, de gondold el, hogy mindennap fel kell ülnöd egy olyan tetves dögre. Az ötszöröséért se vállalnám el.

Az utolsó férfi még köpött is egyet, ahogy sarkon fordult, kis híján fellökve Aphrát, de ő most ezzel a legkevésbé sem foglalkozott. A helyére viszont be tudott furakodni, és végre megtudhatta, pontosan mi is okozza a csoportosulást.

Billy, aki korábban leváltotta őt lapátolás közben, egy szórólapot tartott a kezében, és üveges tekintettel, kissé hitetlenül nézte azt, miközben több társuk is szemügyre vette a papírt.

– Én is megnézhetem? – kérdezte Aphra valamivel kicsit bátrabban, ahogy látta, hogy Billy szorongatja az érdeklődés tárgyát. A férfi csak pislogott egyet, és ahogy általában, nem sokat kötözködött a lánnyal, lassan átnyújtotta neki. Jóraivaló férfi volt, és rendszerint kedvesen is bánt vele, de most úgy tűnt, hogy teljesen le van sújtva.

– Csak nem gondolkozol rajta, Benks? Te? – vakkantott oda kevésbé szívélyesen egy másik munkatársuk, Cyril Pavel, Aphra pedig vett egy mély levegőt. Igen, pontosan ezért nem merte volna senki mástól sem elkérni a szórólapot.

– 450 korona... – Billy láthatóan nem sokat foglalkozott a körülötte állókkal ezen a ponton. Aphra nem hibáztatta, mert ahogy a kialakult kisebb társaság oszlani kezdett, ő is azon kapta magát, hogy minden figyelme a papírra szegeződik.

Egyszerű nyomtatvány volt, egy mesterien megrajzolt, sárkánnyal, és lovasával, ahogy az kivont karddal a hátán, peckesen ült a nyeregben.

A felette lévő, vastagon kiemelt szöveg tulajdonképpen a férfi szavait idézte.

„Az ég azoké, akik mernek nagyot álmodni!”

A kép alatti, valamivel kisebb szöveg pedig így szólt:

„Elég erős vagy? Megállnád a helyed? Csatlakozz az Aranyszárnyakhoz, és foglald el a helyed a legendák között!

Ami garantáltan megillet majd:

- 450 korona kezdőfizetés – többé nem kell anyagi gondok miatt törnöd a fejed.
- Szolgálati lakás – lovasoknak és közvetlen családjuknak, a bázishoz közel
- Sárkánytulajdonossá válás – öt év töretlen szolgálat esetén
- Gazdagság, hírnév és dicsőség – országosan elismert nevet szerezhetsz.”

Annyi érzelem és hang vitatkozott Aphrában, mint még sohasem.

Ezzel megmentheti a családját. Ennyi pénzből talán még házat is vehetne, nem csak magának, de az apjának is. Nem kellene egyiküknek sem a nagybátyja nyakán élősködni, és talán az apja is egyenesbe tudná hozni az életét, ha nem az állandó szégyennel kellene küzdenie.

Bár igyekezett magában tartania, próbálkozott, de az ajkai alig láthatóan azért mosolyra görbülték.

Talán sárkánylovasként mind azzá válhat, amit kislány korában elképzelt.

Az Aranyszárnyak. A nexuri hivatalos hadsereget kiegészítő, vitatott megítélésű, szerződéses sárkánylovak. Bármely város bármely négy polgárát megkérdezve, majdhogynem négy különböző válasz érkezne arra a kérdésre, hogy mit gondolnak zsoldosokról.

Legendás hősök, akik erőt és állóképességet nem kímélve teszik, amit kell.

Fáradhatatlan katonák, akik készek bármit feláldozni, hogy jobba tegyék a világot.

Ingyenélő piócák, akik az államon élőködvé próbálnak megoldani mindenféle ügyes-bajos dolgot, amit idővel a gőzgépek is képesek lennének lefedni.

Gyáva, a sárkányaik mögött elbújó, állatokat kizsákmányoló, hírnévhajász pojácák, akik előbb segítenének egy zsák pénzen, mint a rászorulókon.

Nexur ugyan viszonylag fejlett országnak számított már akkor is, gőzgépeik bőszen táplálták az egész gazdaságot, ám bőven akadtak kiaknázatlan területek. A gőzhajók a folyókon és a tengeren át bárhová eljutottak, de a vízhez kötött közlekedés és a tüzelőanyagtól függés nem sok mozgásteret hagyott az utazóknak és az árusoknak. Őket segítették valamelyest a gőzvonalak, amik ugyan a szárazföldön nagy terheket mozgattak meg, de még mindig túl kötött rendszerben haladtak, és a sínpályák megépítése rengeteg

erőforrást és időt igényelt. Minden másra pedig ott voltak a lovak, ám az egyre növekvő kereskedelmi igények mellett az ország egyre kevésbé volt képes tartani a lépést.

Az Aranyszárnyak ebben látták meg a lehetőséget.

Aphra még meg sem született, és a szülei is csak a húszas éveik elejét taposták, amikor a sárkánylovasok megérkeztek Nexurba. Theobald Rephlix, a magukat Aranyszárnyak nevező zsoldos társaság vezére, és a nagy vagyonnal rendelkező sárkánytenyésztő, Harland Bartholomew szinte a semmiből jelentek meg, és hamar nagy népszerűséget szereztek maguknak.

A sárkányok mindenhová könnyűszerrel eljutottak, ahova a gőzgépek nem. Bár a nagyobb terhek valamelyest őket is lassították, ha valamit gyorsan kellett eljuttatni egyik helyszínről a másikra, ezek a hatalmas, erős állatok rekordidő alatt átrepülték akár az egész országot. A gőzgépek befektetői és használói persze nem kifejezetten örültek a versenytársaknak, mert bár a magas szállítási költség miatt esélytelennek tűnt, hogy az akkor még összesen tíz lovaszt számláló Aranyszárnyak kiszorítják őket a piacról, a növekvő népszerűségük így is ártott az üzletnek.

Az emberek bizalmatlanok voltak. Nexurban ugyan éltek sárkányok, két kisebb sziklaugró kolónia élt az ország keleti határaként szolgáló Damaris hegyvonulat oldalában, de a közepes méretűnek számító ragadozók többnyire elkerülték az embereket, és csak ritkán okoztak bosszúságot a gazdáknak. A Nexur partjaitól nem messze található Sárkány-szigetek is az ott tanyázó állatokról kapták a nevüket, az itteniek azonban megtanultak együtt élni a sziklaugróknál is kisebb, röpképtelen sárkánygyíkokkal. Ettől függetlenül balesetek történtek, és akárhányszor röppent fel újabb hír róla, hogy egy fiatal sziklaugró megtizedelte egy szerencsétlen gazdálkodó birkaállományát, az nem tett jót a sárkányok megítélésének.

A valódi áttörés 1720-ban történt meg, amikor egy száraz, aszályos nyáron a hőmérséklet olyan magasságokba emelkedett, hogy egy végzetes napon hatalmas tűz ütötte fel a fejét a mezőgazdaságáról híres Milefort városkájától nem messze. Az okok máig vitatottak, de az biztos, hogy több hektárnyi terület kapott lángra, a szélirány pedig kedvezőtlenül változott, és az egyre terjedő tűz nem csak az útjába kerülő tanyákat és gazdaságokat fenyegette, de a várost is.

A katasztrófa pedig alighanem bekövetkezett volna, ha az Aranyszárnyak nem lépnek közbe. Sárkányaikkal könnyűszerrel oltották el a tüzet, még úgy is, hogy többször kellett fordulniuk a hét kilométerre zubogó Velmora-folyótól. Pusztá szárnycsapásaikkal szembeszálltak a széllel is, több fronton is megállásra kényszerítve a pusztító tűzvészt.

Milefort városának megmentése pedig nem maradt jutalom nélkül. Az ország vezetősége szinte egyként szavazott bizalmat a zsoldos kompániának, és hivatalos szervekké tették meg őket. Az Aranyszárnyak függetlenek maradtak a hadseregtől, de a kormány azt ígérte a nexuri népnek, hogy szigorú ellenőrzésekhez és szabályokhoz köti majd a működésüket, hogy továbbra is az emberek és az ország segítése maradjon legfőbb céljuk.

Azóta ugyan több alkalommal segítettek bajba jutottakon, vagy akadályozták meg a tűzvészhez hasonló katasztrófákat, minden tizedik jó cselekedetre jutott egy vagy két baleset vagy incidens, a népnek a fele így is kételkedve figyelte az sárkánylovakok térhódítását.

Aphra sok gondolatát megtartotta magának az utóbbi időben, de az Aranyszárnyak iránti feltétlen támogatását nehezen tartotta véka alatt, még a szénudvarban is, pedig az egyszerű munkásréteg gyakran tekintett megvetéssel a sárkánylovakokra. Sokkal több lehetőségük, és nem utolsósorban pénzük volt, mint nekik, és egyébként is, mit csinál egy lovas? Csak ül a nyeregben, és hagyja, hogy egy fél tonnás gyilkológép cselekedjen helyette.

Legalábbis, a munkahelyén ez volt a közvélemény.

Nagyot sóhajtott, és némi aggodalommal rúgott bele a kavicsba, ami a bakancsa útjába került, miközben lassan poroszkált hazafelé Ascot utcáin. Negyedórára lakott a széngyártól, mégis legalább húsz perce úton volt már. A nap már lemenőben volt, érezte, ahogy az esti szellő kellemesen simogatja végig a még mindig szénporos arcát. A légmozgás valamelyest segített a széngyár okozta, szinte állandó füstfelhő feloszlátásán, ami a városon ült. Általában a hazautat szerette a napjából a legjobban, igaz, minden tizenkét óras műszak után kicsit olyan volt, mintha erőszakkal kellett volna hazavonszolnia a testét, de ilyenkor, csütörtökön már valamivel könnyebbnek tűnt, mint a hét elején.

Most azonban nem csak az egész napos robotolástól érezte nehezebbnek a testét. Valami egészen más is nyomta a vállát.

Nehezebbre esett kitalálni, milyen felvezetéssel kellene otthon bejelentést tennie. Egyáltalán, mikor? Várja meg a vacsora végét? Vagy mesélje el közben? Hassie néni nem szerette, ha az asztalnál sárkányokról volt szó. Vagy úgy egyáltalán, bármikor, de ez már más kérdés volt.

De mégis, hogyan mondja meg a családjának valaki, hogy feladja az eddigi ugyan nehéz, de bejáratott életét, és valami olyat csinál, amire senki se gondolt volna addig?

Ezt ugyan nem teljesen értette egyébként maga sem, hiszen hat éves kora óta be nem állt a szája a sárkányokról. Ha megkérdezték, mi lesz ha nagy lesz, azt mondta hogy sárkányidomár lesz. Vagy gondozó. Vagy tenyésztő. Vagy kizárólag sárkányokkal foglalkozó állatorvos, ez mindig aszerint változott, épp miről hallott legutóbb. Amint tudott olvasni, a nagyhírű

sárkánykutató, Dr. Gilbert Gridley könyveit és enciklopédiáit kérte minden születésnapjára, és hamar megfogalmazódott benne ismét, hogy ő bizony hasonló szakember szeretne lenni.

Hogy aggódhatott most azon, hogy az otthoniakat majd villámcsapásként éri, hogy sárkánylovasnak állna? Tulajdonképpen ez tűnt az egyetlen logikus lépésnek jelenleg, de túl jól ismerte Wallace bácsit és Hassie nénit ahhoz, hogy ne készüljön a legrosszabbra.

Megállt egy pillanatra az út szélén, hogy átengedjen egy elrobogó lovaskocsit, és újabb gondterhes sóhajtással nézett le a kezében lévő szórólapra. Felpillantott újra, hisz már látta a Foy házat a kétemeletes sorházak tömkelegében.

Nem volt nehéz megkülönböztetni a többitől, apró, alig három méteres kis kertjében óriási, kissé gondozatlan levendula bokrok magasodtak, amik még a lépcsőre is rálógtak, nagyban megnehezítve ezzel olykor a ki és bejutást a házba. Aphra többször gondolt rá, hogy talán megmetszhetné őket, ha már Wallace bácsi mindig halogatja a dolgot, de túlságosan tartott tőle, hogy a hozzá nem értése még a végén kárt tenne a ház úrnőjének féltve őrzött levenduláiban.

Akárhogy is, a maradék tíz métert már nem tudta sokáig húzni, és gyorsan dobogó szívvel nézett fel az egykor fehér vakolatra, ami mostanra szinte már feketére váltott az évek alatt az ascoti nehéz levegőtől, akárcsak a többi ház körülötte.

A felső ablakban már égett a lámpa. Az unokahúgai, Nettie és Goldie minden bizonnyal odafent voltak, és épp csatateret csináltak a szobájukból. Aphrának ezzel nem is lett volna baja, hacsak nem osztozott volna a két kilencéves lánnyal a hálósobán, és rendszerint jelentkező hiányában az ő nyakába hullott a rendrakás is.

Lassan mászta meg azt a négy lépcsőfokot is, ami a bejáratig vezetett. A torka a szívében dobogott, ahogy lenyomta a fém kilincset.

Vajon megkegyelmeznek neki valamelyest, ha elmondja, mennyi pénzt keresne, és ebből mennyit tudna hazaküldeni? Egy pillanatra büntudata lett. Nem, a Foy család ugyan haragudott az apjára, amiért földönfutóvá tette magát, veszélybe sodorva ezzel a lányát is, neki egyáltalán nem jutott ebből a haragból, és a nagybátyja nagyon figyelt arra is, hogy sohase fejezze ki, hogy terhet jelentenének a családnak. Azt azonban nem tudhatták, legfeljebb sejthették, hogy Aphra hallotta a veszekedéseket késő éjjel, amikor az apja váratlanul későn állított haza. Néha valóban dolgozott, máskor alkohol szaga volt, néha mindkettő. Aphra helyette is szégyellte magát néha.

Igyekezett hangtalanul belépni az előszobába, már csak azért is, hogy elsőre legyen lehetősége hallgatózni. Egy pillanatra megállt, és fülelt. Innen a nappali szélére látott rá, Wallace bácsi karosszéke üresen állt, a hangját azonban hallotta, ahogy a rádió halk

recsegését is. A vele szemben húzódó folyosót megvilágította a konyha fénye, illetve az emeletre vezető lépcsősor tetejére is látott valami halvány lámpafényt. A lányok ajtaja valószínűleg nyitva volt, erre már önmagában a kuncogás is következtetni engedett.

Nem tudta megmondani, hogy a fa lambériával díszített zöld tapéta, az otthonos rendetlenség, vagy a gázlámpák meleg fénye, de valami mindig megnyugtatta, amikor belépett a Foy házba. Néha azon is gondolkodott, hogy talán csak a gyerekkori emlékei tehettek róla, amik ide kötötték.

Hassie néni minden bizonnyal épp a vacsorát főzte, ugyanis jóleső illatok töltötték meg a tüdejét, ahogy halkan levegőt vett, és akkorát kordult a gyomra, hogy attól félt, az apjával meglepően kedélyesen beszélgető Wallace bácsi is meghallotta volna.

Egyelőre a szórólapot a táskájába gyűrte, amit aztán le is tett a földre, és csendesen elkezdte kikötni a bakancsa fűzőjét, miközben hallgatta a nagybátyja véleményét az éppen aktuális politikai helyzetről, bár inkább a hangsúlyra figyelt a szavak helyett.

Talán, de csak talán, elég oldottnak tűnt a hangulat ahhoz, hogy ne érje a családot hideg zuhanyként, amire készül.

Némileg nagyobb lelkesedéssel vette rá magát, hogy belépjen a nappaliba, a tekintete pedig azonnal össze is akadt Wallace bácsi acélos kék szemeivel.

– Jó estét – mosolyodott el Aphra, amit nagybátyja szinte azonnal viszonzott is egy biccentéssel.

A lány tekintete aztán a barna kanapéra esett, amin az apja ült.

Charlie Benks már régóta nem volt önmaga, mégis, valahogy mindig érzett valami csalódottsággal elegyedő féltő aggodalmat, ha egy hosszú nap után meglátta őt. Egykor még példaképként tekintett rá, a mintapolgár csendőrré, és a mindig megbízható apára, most pedig nem érzett mást, csak egyfajta különös gyászt.

Olyan volt, mintha az anyjával együtt az apját is elvesztette volna. Az arca beesett, a szemei az alváshiánytól karikásak voltak, és az egész büszke, félelmet nem ismerő kiállását felváltotta valami melankólia, amit Aphra nem is igazán tudott megfogalmazni. Most is ott ült, egyszerű kis fehér atlétában, szinte összerogyva a kanapén, érdeklődve tekintett fel a lányára, de a szemeiből hiányzott a csillogás, ami korábban jellemezte őt.

Wallace bácsi, ezzel szemben, szinte a tökéletes ellentéte volt. Széles mosollyal fordult Aphra felé, kék szemei csak úgy ragyogtak, és ha ez lehetséges volt, még inkább kihúzta magát. Általában, ahogy most is, szeretett elegánsan öltözni, és mindig figyelt rá, hogy otthon is a lehető legjobb arcát mutassa. Talán megfelelési kényszer is volt ebben, mint kenyérkereső, az igazi dolgozó férfi a házban, de Aphra valahol mélyen rendszeresen

beismerte magának, hogy ha az apja mostani valója, és a nagybátyja között kellene választania, akkor bizony nem sokat gondolkozna a döntésén.

Wallace Foy újságíró volt, az Ascoti Harsona egyik főszerkesztője, és bár a napilap nem hozott annyit a házhoz, mint a fővárosi társai, azért kényelmesen el tudta belőle látni a családját – és szeretett, néhai húga hajléktalanná lett férjét és lányát.

– Aphra, csakhogy megjöttél! Mindjárt kész a vacsora – mosolygott kedélyesen Wallace bácsi, és a komódra támaszkodott, miközben az esti híreket a rádióban felváltotta valami halk, kellemes zene.

– Biztosan fáradt vagy – tette hozzá az apja is, jóval halkabban, mint a sógora, de egy halvány mosoly az ő arcán is megjelent – Mosakodj meg, aztán gyere, egyél velünk.

Aphra megpróbált az arcára erőltetni valami hasonlóan kellemes kifejezést, és elindult volna a folyosó vége felé, a fürdőszobába, azonban alig tett pár lépést, ösztönösen meg is torpant, mert hangos dübörgésre lett figyelmes az emeletről.

A hangok forrása, illetve, forrásai hamar meg is jelentek a lépcső tetején, és egy izgatott sikkantás után, a fokokat kettesével véve, hamarosan két göndör, szőke kislány termett előtte. Az ikrek mindig tele voltak energiával, és Aphrának hamar meg kellett tanulnia, hogyan tudják benne a lehető legkevesebb kárt tenni. Enyhén terpeszbe helyezkedett át, a karját pedig védekezően maga elé tartotta, hátha tompíthatja az esést.

– Hazaértél! – kiáltotta szinte egyszerre a Goldie és Nettie, mintha csak gyakorolták volna.

És valószínűleg tényleg gyakorolták, gondolta fáradt mosollyal Aphra, miközben megkísérelte lefejtetni magáról a két kis kék szemű ördögöt.

– Igen, haza, de jó lenne, ha nem ölelgetnétek, mert csupa piszkosak lesztok.

– Fúj! – kiáltott fel Nettie, ahogy végignézett a karja belső oldalán, ami most már enyhén fekete volt, és hamar el is húzódott, ellentétben Goldie-val, aki mit sem törődve a szénnel, szorosan magához ölelte unokanővérét.

– Olyan jó bűdös vagy, nem érzem apa kölniét!

A kijelentés annyira váratlanul érte Aphrát, hogy kénytelen volt felnevetni, és Wallace bácsi közben járásával sikerült is megszabadulnia a plusz harminc kilótól, amit a ráakaszódó Goldie jelentett.

– Aphra, üdv itthon – szólalt meg egy ismerős hang a folyosó felől, és ahogy felnézett, Hassie néni meleg mosolya, és békés tekintete fogadta. Egészen közel sétált Aphrához, a lány szinte tisztán látta a szeplőket az arcán, az arca pedig csak úgy ragyogott. A nő az utolsó pillanatban torpant meg, pedig már emelte volna a kezét, és a lány szinte tudta, hogy ha nem

lenne csupa szén a haja, valószínűleg megsimogatta volna. Pont úgy, mint az anyja, amikor kicsi volt.

Aphra, habár keserédes érzés töltötte meg a szívét, igyekezett a lehető legjobban viszonzni a nő gyengéd mosolyát.

– Biztos valami finom készül, nagyon jók az illatok, Hassie néni.

– Apád már régóta mondogatta, hogy mennyire régen készítettem már húsos lepényt, úgyhogy ma neki kedvezek – kacintott Mrs. Foy jókedvűen, és visszasietett a konyhába.

Némileg fellelegezve csukta be maga utána a fürdőszoba ajtaját, és legszívesebben megkönnyebbülten sóhajtott volna, hacsak a szorongás nem markolt volna rá a szívére ismét.

Olyan idilli, olyan békés volt minden. Tényleg volt joga ezt felrúgni? Fogalma sem volt, hogyan fognak reagálni rá, ha elmondja, hogy holnap munka helyett szerencsét fog próbálni, és elmegy a sárkánylovasok toborzásátrához.